

VASÁRNAP

A

„Nyugatmagyarországi Híradó“
SZÉPIRODALMI HETI MELLÉKLETE.

1892. 3. SZ.

Jan 17

Olvadó jégvirág.

nk
y
öl
zó
a-
az

Szünóra alatt.

— Monológ. —

Irta: ifj. Pázmány Dénes.

A szinfalak mögött a rendező vonatott hangon: Deux fois colonne! Sainte — Simonienne! — Deux fois colonne! Chasocz — croisez!

Emil, 18 éves. (Lopva belép.) Pszt, pszt! Az Istenért el ne áruljanak! — (Zzebkendőjével homlokát törülgeti.) Megszöktem! Azt hittem már sohase lesz vége. (Fáradtan leül.) Oh te csalfa, ravasz, kaczer, lelketlen, czuf asszony! — Teljes két hónapja, hogy kísérlék akár a saját árnyékod, két hónapja, hogy a legkisebb kivánságodat teljesítem; miattad nem tettem le a pótérett-ségimet, miattad veszttem össze az én kebelbaráttal a Sanyival — s hálául mindezért, ma a szünóra előtti négyest, melyet pedig már egy hónapja, hogy nekem ígértél oda, a kopasz örnagygyal tánczolod, nekem ráadásul a Malvin tante ot sózva a nyakamba. (Sóhajtv.) Valóban igaza van Paul Bourgetnak, (félre) nagy Zola mondta volna ezt? — hogy az asszony hamis ragadozó állat. Igeu; először is megragad minket, (magyarázólag) innen a ragadozó szó, — azután hamiságával tépi szét keblünket. (Felkel.) Milyen boldog is voltam én ezelőtt három hónappal. . . . Azelőtt a szünóra alatt vigan vacsoráztam, míg ma . . . (Felháborodva.) Ez hát nem szörnyű elvetemültségre vall, nekem ígérni oda a szünóra előtti négyest s azután azt mással tánczolni? . . . Képzeld csak; nyugodtan ülök a buffetben s szüresölöm a lemonadémat, (félre) az én kedvencz italomat. — a „Le-Père-La-Victoria-Quadrielle“ bekezdésében gyönyörködöm s mikor végre elérkezik a várva-várt pillanat s én megjelenek a teremben, mit látnak szemeim, „öt“, — „öt“, a kopasz örnagy karján. Földi gyarlóság! Sóbálványvá meredten állok meg az ajtóban, még fel sem ósudtam, mikor „öt“ e szavakkal: Nincsen tánczosnéja? . . . mosolyogva hozzám lép s elébb mintsem szabadkozhattam volna, karomba füzte a Malvin tante csontos, vékony kezét. A kopasz örnagy hidegen kérde: An complet? . . . S evvel . . . (A Le-Père-La-Victorie“ melodiáját dudolva) A — mis je viens d'a — wir cent ans . . . megkezdődött a táncz. Csodálom, hogy belé nem öszültem. (Szünet.) A Viki volt a Sanyival a vis-à-vis-m; folyton vigyorgott reám, a mint minden figurát elhibáztam. . . De hát lehetséges is lett volna ez másként! — Hallják ezennel martyriumom egész történetét. (Kis zsebnaptárt vesz elő.) Október 18. Először találkoztál vele. — Október 19. Szerelmet vallottál neki. (Félre.) Az igaz, ez kissé gyorsan volt. — Október 21. Szerelmet vallottál neki másodsor. — Okt. 23.

Szerelmet. . . De minek folytassam tovább. — Elég az hozzá én szerelmet vallottam neki minden másodnap, ő meg minden másodnap kinevetett. . . De nem, mégsem . . . (olvassa). November 1. Ma igen levertnek látszott. Komoly maradt szerelmi vallomásod alatt; még akkor sem nevetett ki, mikor felajánlottad magad, mint Tröster (félre). Később tudtam csak meg, hogy halottak napja volt. (Tovább olvasva.) Nov. 19. Ez a legemlékezetesebb napja élettemnek. Ma engedte, hogy háromszor egymásután kezet csókoljak neki; megengedte, hogy az örnagy által küldött csokorból egy rózsát lopjak; megengedte, illetve megígérte, hogy a télen adandó bálján velem tánczolja a szünóra előtti négyest. — Ez a fontos, mert én csak a szünóra előtt tudok kellő ihlettel tánczolni . . . (félre) a vacsora miatt! (Fel és alájárkálva.) Nos, nem szörnyű elvetemült egy asszony ez? November tizenkilenczedikén megígéri, hogy a vacsora előtti quadrillet velem tánczolja s ma . . . (dühösen) egy kopasz kardcsüretetővel lejtí azt végig. — De hallják tovább! Nov. 19—23-áig tizenhatszor voltam a kölcsönkönyvtárban s legutoljára „Gyp“ egyik regényét magammal felejtve, édes anyám teljes félóráig tartott nekem, az ártatlannak, prédikációt a mai ifjuság romlott erkölceseiről. (Golytatva.) November 22—26-ig összesen tizenkétszer voltam a masamódnál . . . (félre). Emlékszem a zöld kalap végett! — 22—26-áig összesen kilencszer voltam a szabónénál; háromszor a konyhaedény kereskedőnél; ötször a fodrásznál s összeveszttem a kebelbaráttal, a Sanyival, mivel a „Bijont“, (félre) azt a komisz dögöt, mely még mindig megugat, a hányszor belépek — (hang) sétálni vittem. (Kis szünet.) Oh, te hamis, ragadozó asszony! — Hanem ha azt hiszed, hogy mindezt, valamint mai gonoszágodat, talán úgy elfelejténém, mint az érettségimen IV. Béla király tetteit. . . ha azt hiszed, hogy emlékezőtehetségem oly gyöngye lesz s valamint az uralkodók évszámaira, nem fogok visszaemlékezni. . . (Hirtelen más hangon.) De hátha ártatlan? — Hátha csak féltékenynyé akart tenni a kopasz örnagygyal? . . . Hátha megfélekedett róla, hogy nov. 19-én nekem ígérte vala a szünóra előtti négyest . . . (félre) mert én ihlettel csakis vacsora előtt tudok tánczolni — hátha. . . (Gondolkodva.) Talán elfelejtettem az utóbbi napokban valamelyik komiszjóját pontosan elvégezni? (Ijedten.) Elfelejttem megrendelni a hideg homardot! (Megnyugtatva.) Nem! Tisztán emlékszem, hogy is felejtettem volna el éppen ezen kedvencz ételemet megrendelni. . . Hátha csalakoztam! . . . (Elkezdi a mellénye gombjain számlálgatni.) Szeret . . . nem szeret . . . szeret . . . nem szeret! (Busan.) Tehát nem szeret! (Nai-

mul.) Mért nem kezdeném fordítva? — Nem szeret . . . szeret . . . nem szeret . . . szeret! (Vigan.) Lám, mégis szeret! (Elkomolyodva.) Bolondság! Mintha ezek a gombok . . . (A mellékteremből tányéresörgés hallatszik.) Most eszik meg az én homardomat (félre). Az én kedvencz ételemet! (Siránkozva.) A kopasz már harmadszor vesz ki belőle. — Most felemeli poharát . . . valamit mond . . . „öt“ mosolyog. . . (Élénk éljenzés!) „Ö“ koczcint vele! (Kitörő dühvel.) Nyomorult, hűtlen . . . áruló . . . (magán kívül) megöllek! (Hosszabb szünet.) Nem! Mégsem ölöm meg. Először is nevétségessé válnék, ha megölném, másodsor meg művelt ember nem öli meg a hűtlen. (Félre.) De hát mit tesz? (Gondolkodva.) Alexandre Dumas mondja, (félre) nagy Zola? (hang.) hogy a hűtlen nőt néma megvetésünk éreztetésével kell sujtani. . . . Nos, én követem e szókat s néma éreztetésével megvetésemnek fogom büntetni. (Leül.) Legelőször is nem jelenek meg a vacsoránál. (Szomoruan.) A homardot úgy is megették már nélkülem. . . (A mellékteremből tányérváltás zaja hallatszik.) Most meg a libamáj pástétomot falják fel. . . (félre) ezen másik kedvencz ételemet. . . (hang.) a tarfejű örnagy már kétszer vett ki belőle . . . (felháborodva) a negyedik pohár pezsgőt issza . . . (siránkozva) még én itt éhezem és szomjazom a szünóra alatt vérző szívemmel. (Szemrehányólag.) Emil! Elfelejtetted már Ohnet szavait? . . . A hűtlen nőt néma megvetésünk lealázó éreztetésével. . . (A mellékterem felé néz.) Lám! Már is észrevehette lesujtó megvetésem hatását. — Az inas majdnem leöntötte a sance romaimméval . . . (félre) az én kedvencz mártással . . . (meggyőződéssel) ez soha nem történt volna meg vele, ha én szolgálok ki, mint reudesen. (A mellékteremből vig nevetés hallatszik.) Sohasem hittem volna, hogy olyan nehéz a szeretett, akarom mondani gyűlölt nővel, megvetésünket éreztetni. Csak ettem volna legalább valamit. . . A Vikiéknél folyton kínálta, de én nem nyultam, semmibe; hisz én csak éhgyomorra tudok ihlettel tánczolni. . . (A mellékteremből csárdás hallatszik.) Hogy vigadnak. . . Most változatosság kedvéért a szöke báróval tánczol. (Fontos képpel.) Mint mulat az a csuf, vén asszony. (Titkozatosan.) Avagy nem vén? Maga mondta a multkor, hogy huszonöt éves. (Ironiával.) Huszonöt? . . . No, ha emyit önként bevallott úgy van legalább is — ötven. . . (Gondolkodva.) Ötven! Nem; ennyi még nincs. Mondjuk van negyven, mondjuk van harmincz. . . (Diadallal.) Nos? Mit mondtam? Hát nem elég vén! (Kis szünet.) Harmincz, én meg husz . . . (félre) ha édes anyám hallaná utóbbi hazugságomat . . . (Hangosan.) Tehát teljes tizenkét, akarom

mondani tíz évvel idősebb, mint én. (Meggyőződéssel.) Vén, nagyon vén! (Szünet.) Akkor még is jobban illenek hozzám a Viki. Arról legalább tudom, hogy márczius 31-én lesz tizenöt éves, hisz eleget megtréfáltam evvel, meg hogy egy nappal született április elseje előtt; bizonyosan azért olyan bolondos. . . . (Sóhajtv.) Szegény Viki! Szegény boldogult első szerelmem! — Mint bánkodhatik utánam. . . (Magában.) Csak az a Sanyi ne mondta volna, hogy nem „chic“ a saját consinejának udvarolni. . . . Az a Sanyi! (A homlokára csap.) Mintha azóta ő . . . Bizonyos — kiakart játszani! Ma is folyton a Vikivel tánczol. . . (Sajnálkozva.) Szegény fiu. . . De hát nem tudja, hogy a Viki az én eljegyzett jövődöbelim, hogy ez „a b g e m a c h t“, különben nem hagyja ránk a Károly bácsi a vagyonát? . . . Hanem igaz, ami igaz . . . a Sanyi „f e s c h“ gyerek, jogász is már hozzá . . . (félre) én csináltam meg neki az érettségim latin feladatát, különben menthetlenül elbukott volna, mint . . . mint pl. — én. (A zongora elhallgat. Egy inas halad el a háttérben frissítővel.) Hé! János! Ide! . . . (Az inas elmegy anélkül, hogy észre vette volna.) A bamba! — Nem vette észre, pedig nem akarom elárulni, hogy itt vagyok. . . (A háttér felé fordulva.) Ahá! Mit is mondott Malot? . . . Hát a szer? Lám a Julcsa a fehér boa helyet a barnát hozta le. . . Fehér ruha és barna boa. . . (Nevetve.) Milyen képet csinál az a szegény leány. . . Bizonyosan azt mondja, hogy nem találta a másikat. . . Persze, mikor a nagysága gondjaimra bízta az imént a drága öltönydarabot s én azt . . . (nevetve) a felsőkabátom zsebébe dugtam. (Mindig a háttér felé.) Hogy fut a báró meg a tarfejű keresni az eltévedt portékát, milyen levert ábrázattal térnek vissza. . . (Nevetve) Ha, ha! Ez az én bosszum! (Kis szünet.) Miként jutott csak az imént az eszembe e szó „tarfejű“? Nem a történelemben fordul ez elő? (Gondolkodva.) Nem valamelyik cseh királyt hívták így? Tar-Venczel . . . Tar-Kázmér? Nem! Megvan! Tar-László német választófejedelem. — Azt hiszem rokonsággal is állott Árpád ősatyánkkal. (Mosolyogva.) Lám ezt nem tudtam volna az érettségim! Hanem hát így szünóra alatt, éhgyomru, vérző-szívvvel, a szeretett, akarom mondani megvetett nőre gondolva. . . (Magában.) Tar-László német választófejedelem. . . Emilkém ezért megérdemelnéd, hogy . . . (A háttér felé.) De ni-ni mintha „ő“ emlékezne valamire. Körülnéz, odamegy a Malvin tantéhoz; bizonyosan utánam tudakozódik. Hogy megijed a szegény tante. . . (A hangját utánozva.) „Csak nem történt baja az Emilkének?“ . . . Most meg a Vikit kérdezi meg. Bravó Viki jól adtad; mintha mondanád: Semmi

közöm hozzá . . . viselje gondját ki-ki a magáénak. (Az inas újból megjelenik a háttérben.) Hé! János! . . . (Az inas meglepetve megáll, azután gyorsan elmegy.) A semmirekellő! . . . Majd meghalok éhen. . . (Utána néz.) A szerencsétlen! . . . (Ijedten.) Egyenesen hozzá megy, valamit sug neki . . . „ő“ ide néz . . . (magánkívül) . . . Elvagyok árulva . . . (egy székre rogyik.) Végem van! (Hosszabb szünet.) Mit csináljak most már? — A legszebb hatástól fosztott meg az a gazember. Nem marad más hátra — főbe lövöm magamat. (Hirtelen kinyitja a claueját.) Puff! . . . (Szünet.) Még csak nem is nézett erre! Könél keményebb a szive. — (Magában.) Miután öngyilkossági szándékom nem sikerült, s miután még csak holttestemet sem jött el megnézni, ezennel elhagyom ezen rut, hamis teremést és — (nagyot sóhajtv.) leteszem a pótérettségimet. Majd ha aztán én is jogász leszek, mint a Sanyi . . . i (Megfenyegetve az ujjával.) „Sirhatsz . . . sirhatsz te utánam. . .“ (Lassan a kijárat felé halad.) De mi ez? „ő“ nem tánczol? A párok felállanak s „ő“ ott ül egyedül. Talán megbánta. . . Talán beakarja bizonyítani. . . Miért néz csak folyton erre? . . . (A zongora egy négyes bekezdését játsza.) Furcsa! Valóban nem tánczol. . . Mindig ide néz. (Ijedten.) Talán csak nem olvastam rosszul. (Sietve visszajön s felveszi a földről az eldobott naptárt.) November 22—26 összesen tizenkétszer . . . (türelmetlenül) . . . november 19—23-ág tizenhatszor . . . (gyorsan átlapozva.) Itt van! November 19. Megengedte, hogy háromszor egymás után . . . megengedte, hogy . . . megengedte, illetve megígérte, hogy a télen adandó bálján velem tánczolja a szünóra . . . a szünóra utáni . . . lehetetlen! (újból olvassa). Velem tánczolja a szünóra utáni négyest. (Kitörő örömmel.) A szünóra „utáni“ négyest, de hogyan tévedhettem csak? (Bünbánóan.) Hogyan gyanusíthattam azt az angyali asszonyt, az erény ezen mintaképét, az . . . (Gondolkodva.) De mikor én sohasem szoktam a szünóra után táncolni. (Mérgesen.) Átkozott rossz szokás, innen ered az az egész félreértés. (Hirtelen örömmel.) De hisz én ma nem is vacsoráztam . . . olyan könnyűnek érzem magam. (Fel és alálejt.) Azt az isteni asszonyt gyanusítani! (A négyes megkezdődik.) Valóban reám vár . . . most felkel . . . (ijedten) erre jön . . . bizonyosan valami szcenát fog csinálni. Hogy is mondja Catulle Mendés? . . . Az asszony szelid, vadállat addig mig . . . (Kimenőben.) Megyek már. . . (Kétségbeesve.) Jövök! (Futva el.)

Költőnek lenni . . .

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Ha látsz fivőn rezgő harmatot,
Melyet az ég áldásként rárakott,
Tekintsd benne az Isten kezét
Vagy a tenger végtelen tükörét . . .
S meglátd, hogy érző szived feldobog.

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Ha látsz a szemben bánatharmatot,
És szived részvétnak helyet adott, —
Zokogj, ha sirni látod társadat —
Látod, még ez sem oly nagy feladat:
Zokogni, ha embertársad zokog.

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Ha látsz virágot bársonyrét fölén,
Vagy fényugárt földünknek kék egén,
Lelked békóba verve ne legyen,
Érezed, hogy Isten van e helyen, —
Virág sugárban az ég mosolyog,

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Hallván madárt bokorban dallani,
Érezed, mit mondanak accordjai,
Vagy hallván vig madárnak énekét —
Csak meg kell értened szentelt ihletét, —
Érezned kdll, madárkád mért csacsog?

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Megérteni, a mit más meg nem ért,
Szeretni dalt magáért a dalért;
S dalolva adjon hangot bánatod,
Igaztalan lennél bár hányatott . . .
Búban örömben zengjen kobozod.

Költőnek lenni nem oly nagy dolog:
Szép álmok útján járj csak szüntelen,
Szép jó nemes nyugodjék kebleden,
S ha a tökélyből majdan dal fakad:
Meg van a költő, ott vagy — tenmagad . . .
A költő itt él, ily légben mozog.

Ruttkay Gyula.

A dalnok végzete.

Oh, ha láttad égi fűnyben
Tüzet szorva a sugarat
Megütközni szikla bérczen:
Kérdezd meg, hogy miért ragyog?

És ha jártál sima réten,
Melyet bimbó s virág díszít;
S lelked furdótt illatárban:
Kérdezd meg, hogy miért virit?

És ha játszott fürteiddel
Az alkonynak lágy szellője,
Kérdezt-e, hogy az veled
Bizalmasan mért enyelge?

S hogy ha a szél fuvalmára
Meginának a falombok,
Kérdezt-e, hogy a szellő
A levél közt miért susog?

S ha hallgatad kora reggel
Madár dalát a lomb alól,
Kérdezd-e: fájó szívvvel
Oly édesen miről dalol?

Oh, ne kérdezd, oh, ne fürkészd!
Hisz a dalnok végzete ez:
Szép dalával a kebledben
Alvó vágyat tetterre ébreszt.

S mig te magad égi kéjjel
Elmerengsz zengő lantján,
Vérző szíve fájdalomban
Akkor reped ketté talán.

Földes Géza.

Farsangi gondolatorok.

AZ ARANYOS ASSZONY.

— Elbeszélés —

Irtta: MOLNÁR GYULA.

I.

Barnabás Győző, az általános hitelbank pénztárosa már korán reggel, a hivatalos órák előtt jóval, ott dolgozott az irodájában. Sok volt a dolga, tehát azért kénytelen volt korán hozzá fogni a munkához, hogy semmivel hátrálékban ne maradjon.

Az általános hitelbank igazgatója, a kitünő pénzügyi kapacitás nemsokára tudomást vett a pénztáros, kiváló szorgalmáról buzgalmáról és ez úgy látszik tetszett neki, mert néha, mikor magában, egyedül volt az irodájában, ezt dunnyogta a fogai közül:

— Valóban ügyes és szorgalmas ember ez a Barnabás! . . . Rajta leszek, hogy új-évkor megkapja a száz forint fizetés-emelést.

Barnabás Győző pedig dolgozott, fáradhatatlan buzgalommal teljesítette a fizetéseket és végezte az elszámolást.

Persze ez ellen senki kifogást nem tett, kissé társai irigykedtek is reá, mert észrevették azt, hogy az igazgató ur kedveli, aztán az iroda szolgálja is duzzogott reája, mert miatta oly korán kellett az irodát takarítani.

Gyakran a vén medve ily szavakra fakadt mi nem igen hízelt a pénztáros személyének:

— Hogy az ördög miért nem viszi el ezt az utálatos könyvmolyt, ki már akkor kezd dolgozni, mikor a többiek még másik oldalukra fordulnak.

Hanem azért a vén János, az irodaszolga megtartotta magának véleményét és csak fejét rázogatta olykor-olykor, mintha neki nem igen tetszenék, a dolog. De csufosan ki is fogott ám a pénztároson a vén medve; még korábban kelt fel, mint Barnabás ur és mire ez a hivatalba érkezett, az irodája ki volt takarítva szellőztetve és minden rendben, a maga helyén.

II.

Barnabás Győző magas, vállás barna ember volt harmincznégy évével. Már tizennégy esztendeje van a banknál, hol szeretik és hol nagy bizalmat helyeznek beléje a bank részvényesei. A fizetése is már meglehetősen. Ezerkétszáz forint évi javadalmazás, igen pompás kilátásokkal a jövőre nézve.

Már két év óta nős, egy igen csinos szőke fiatal leányt vett nőül harminczkét éves korában, kivel egyik barátjának családjánál ismerkedett meg. A leányka tizennyolcz éves volt akkor és árva, egyik nagynénjének a kegyes pártfogását élvezte. Megismerkedtek egymással. A leányka csinos alakja, sötét kék szemei, egészséges, vértől majd kicsattanó arca mély benyomást

tettek a pénztárosra. Lángra lobbant iránta, megkérte feleségül és . . . megkapta. A szegény leányra nézve jó párti volt az ezerkétszáz forintos fizetéssel bíró hivatalnok. Az igaz, hogy nem szerette a férfit . . . Én édes Istenm! hát mit tesz az? . . . majd hozzá szokik, beletörődik a körülményekbe. Ugy is volt. Nőül ment hozzá és most ügyes, sikkes asszonyt vált belőle, kinek óhajtságát lesi férje, kinek minden kívánságát kielégíti az ura.

Barnabás Győző nagyon szerette, imádta a feleségét, ezt a kívánatos egy formás asszonyt, ki telt idomaival olyan volt, mint egy piczi piros alma. A csókja édes volt, mint a nektár, ölelése kábító, mint a kék . . .

Barnabás kimondhatatlan vonzalommal viseltetett a neje iránt, kívánata parancs volt előtte . . . még a csillagokat is lehozta volna az ur kékségü égről csak kívánta volna . . . de Katinka nem kívánt oly lehetetlen dolgot, megelégedett szép, divatos ruhákkal, pompás kalapokkal és fényes drága ékszerekkel, miket férje hódoló alázattal rakott, halmozott a lábai elé.

A szép asszony mosolygott az ura előzékenységén és adott neki cserébe az ajkára egy-két forró csókot . . . égetőt . . .

Istenem! talán nem volt olyan tárgy, mit megtagadott volna ettől az aranyos madártól, kinek szőke hajával oly bizalmasan suttoztak a verőfényes napsugarak, a mint vele végig kocsizott az utcákon. Mily boldog volt, mikor ismerőseik nyájasan üdvözölték őket, s felesége mosolyogva viszonzta.

A férj, mint valami titkos imádó, kedves tekintettel leste a nő mozdulatait; végtelen öröm szállta meg a keblét arra a gondolatra, hogy övé ez a pompás, ragyogó szépségü asszony és most szeretett volna a torkába harapni, mely oly igéző fehérséggel nézett elő elegáns felöltőjéből.

Othton, mint valami labdát kapta karjai közé az asszonyt, végig csókolta szent odaadással a szemét, haját, fülét, ajkát. . . Olyan volt, mint egy örült ennek az igéző asszonynak a közelében.

— Katinka, mondd szeretsz-e még úgy, mint két évnek előtte?

— Te csunya féreg . . . jobban, százszorta jobban, mint akkor . . . nos meg vagy elégedve? . . .

A csinos asszony aztán a tükörbe nézett, megigazitotta összekuszált frou-frouját és még egy szerelmes tekintetet vetett a férjére, aztán átment a boudoirjába, hogy magára öltse igéző pongyoláját.

Barnabás pedig megittasultan maradt magára dolgozószobájában, leült a székebe és önfelédten mormogta magában:

— Őlni tudnék ezért az asszonyért, csak hogy minden vágyát, minden óhaját teljesíthessem.

És mégis sokszor mily kinos volt nélkülöznie ezt az asszonyt, ki még rózsás álmait szőtte reggelenként, mikor férje már fölkel, hogy az irodába menjen.

Loppal megcsókolta a vérpiros ajakat és pár perczig még figyelmesen szemlélte a szendergő asszonyt, aztán néma lemondással sietett az irodájába.

III.

Még a hatórát csak most ütötte a templom tornyán és Barnabás ur már felnyitotta az irodája ajtaját. Csendesesen, szinte nesztelen léptekkel surrant be a hivatalos helyiségbe, aztán gyorsan fogott az íráshoz. Mindenféle akták heverték előtte a nagy asztalon, a pénztári napló hatalmas könyvébe sokat kellett bevezetnie a tartozás és követel rovatba. Sebesen irt, számokat számokra jegyezve, iktatta a pénztári téteket . . . Néha aztán megállt és mintha kiizzadt volna a heves munkában, elővette a zsebkendőjét, megtörölte az arcát . . . Aztán óvatosan körül tekintett és újra dologhoz látott. Finom tollkését is kitétte az asztalára és pár percz mulva nagyon gyakorlott kézzel vakart valamit a könyvben, mit végig gummozott, hogy nyoma sem látszott . . .

Mindezt villámgyorsan végezte el, aztán nagyot sóhajtván bámult maga elé . . . Tekintete makaes megátalkodottsággal meredt a pénztári napló soraira, honnan előbujkálni látszottak azok a számok, miket az imént tüntetett el mohó gyorsasággal. . . Mintha tréfát akarnának vele játszani azok az ostoba számok.

Végre leküzdö az izgatottságot és alig hallhatóan rebegi magában:

— Teérted a pokolt is megizlelném. Katinka, édes Katinka! . . . Örömet kárhozom el miattad te drága lény.

Lassan nyílik az irodának az ajtaja, a pénztáros összerezzen, halálos sápadtság ül ki az arcára, mikor az ajtóra néz, melyen a vén János csoszog be a nagy vizes üveggel.

Fellélegzik, aztán rekedten szól:

— Maga meg ne sokat lábatlankodjék, mikor az embernek annyi dolga van.

A vén János morogva huzza be maga után az ajtót.

Barnabás ur pedig könnyebbülten sóhajtván:

— Most már megvehetem Katinkának azt a szép gyémántás karpercczet, melyet a multkor oly nagyon megkívánt az ékszerész kirakatában.

Aztán felkelt az íróasztala mellől és kinézett az ablakon az utcára, hol már nagy volt a sürgés-forgás; asszonyok mentek már haza a bevásárolt dolgaikkal, szekerek döcögtek végig a kövezeten megrakottan; nagy zsvaj, általános zaj mindenütt; még a napsugarak is pazar fényvel tündököltek az átellenes kávéház tükörablakain.

Barnabás most arra gondolt, hogy aranyos kis felesége felébredt és urát keresi, ki már nincs mellette, hanem itt kuczorog ebben a dohos irodában reá gondolva. Na lesz majd hadd el hadd, a bájos Katinka meg fogja huzni megint a füleit kedves duzzogással, a miért úgy elosont mellőle. Hogy fog aztán örülni annak a drága karperecznek, mit úgy megkivánt a multkor az aranyos! . . . Ólébe veszi majd és az asszony hálás szemekkel fogja megcsókolni ajkát, megtépázni bajuszát és dus haját, mint valami kis gyermek. . . Édes álmok . . . aranyos gondolatok.

Nyolcz az óra, sietni kell a dologgal. . . Barnabás ur most a rendes megszokottsággal ül az asztalához és szerényen számol, dolgozik; a többiek is megjöttek már és a munka egyesült erővel halad.

IV.

Megvette a gyönyörű gyémántos karpereczet a nejének. Olyan örömmel viszi haza a drága jószágot, mint egy gyermek, ki fél attól, hogy nehogy valamiképen baja essék.

Milyen meglepetést fog ő ezzel okozni Katinkának, az aranyos Katinkának, ki olyan jó, mint egy angyal, hű és odaadó feleség, aztán úgy szereti őt! . . . Lám! e figyelmet soká, de soká fogja emlegetni a kedves aranyos asszonyka.

Már előre kifesti magának a nagyszerű jelenetet, melyet az ékszer átadása elő fog varázsolni. . . Csók, ölelés, minden. . . És a pénztáros behunyja a szemét, szintén maga előtt látja azt a kívánni való, megenni való csodaszép asszonyt. . . Barnabás ur boldog, mikor a jelen percz kecsesítő örömeire gondol. . .

Sietve surran fel a lépcsőn, ovatosan nyit be a lakásába, végig megy a szobákban, mik pompásan bebutorozvák, s feleségét nem találja. . . Oh! sebaj, valószínűleg bevásárlásokat tesz a városban, várakozni fog reá egyszerűen. Azzal leül az íróasztala mellé és mosolyogva bámul maga elébe.

Az órák pedig ólomlassúsággal telnek, de Katinka még sem jön. . . Izgatott és türelmetlenkedik. Hívja a szobaleányt, kit neje felől kérdez ki:

— A nagysága elutazott! — feleli lakonicus rövidséggel a csinos fruska, — de levelet hagyott hátra uramnak.

Átadja a levelet az urának, ki némán int, hogy távozhatik.

A szobaleány távozása után Barnabás reánéz a levélre és elkezd tanakodni, vajjon hová utazhatott el ily hamarosan Katinka, a nélkül, hogy neki szólt volna valamit. . . Bizonytalan érzés tompítja az idegeit, a szive erősen lüktet a kebelében, a vér fejébe tolu.

Reszkető kézzel bontja fel a levelet, melyről kétségbeesetten olvassa:

Kedves Muczuskám!

Bizony furcsának fogod találni, de én P. . . báróval ma megszöktem oldal mellől. Nagyon szerettük egymást. Nem bírtam tovább is elviselni azt a tudatot, hogy téged megcsaltalak már oly régen. Követem őt, utjainkat ne kutasd. Vigasztalódjál aranyos Katinkád miatt. Pá! Még egyszer kérlek, ne haragudjál ezért nagyon a te volt

Katinkádra.

Barnabás pillanatig kábultan maradt, mintha a villám sújtotta volna le, mintha hangszálai megtagadták volna a szolgálatot, de a másik pillanatban vadállat módjára, mint a kit szívéen sebeztek, ordított fel oly erősen, hogy az ablaktáblák is megremegetek. . .

A szerencsétlen ember, ki oly határtalanul szerette a nejét és annyira bizott az aranyos asszonyban, most hirtelen magánkívül lett. . . A magas, erőteljes ember tört-zuzott mindent, a mi a keze ügyébe került, alig lehetett vele birni, kezébe szoritotta a felesége levelét és aztán sirt, sirt keservesen. . . A boldogtalan Barnabás pillanat alatt megőrült.

V.

A nyáron éppen abban a városban volt dolgom. Egy jó barátommal mentem végig a főúton, bizalmasan beszélgetve egymással a közel lefolyt eseményekről. Szemeim úgy véletlenül egy magas öszbeborult fejű emberen akadt meg, ki némán hajolt a földre, aztán valami papírdarabot találván, felvette, zsebre gyurta és hajadonfőn elkezdett futni.

Persze meglepett engem a dolog és rögtön kérdezősködtem is föléle a barátomnál, ki ezeket mesélte róla:

— Bizony ez jó állású bankhivatalnok volt, kinek csodaszép szőke asszony volt a felesége. Határtalanul imádkozta ezt a nőt, de bizony az megcsalta az urát és egy báróval megszökött tőle. . . Mikor ezt a férj meghallotta, dühöngés lepte meg és a téboly jelei mutatkoztak rajta. Az örültek házába vitték ezt a férfit, ki, hogy neje pazar költségeit is fedezhesse, a bank pénzét is elsikkasztotta. . . Mindezt ezért az asszonyért. . . bah! Aztán mikor dühöngésével alább hagyott, csendes örület szállta meg. . . Haza eresztették és most a rokonainál élőködik; nem bánt senkit, de az a mániája, hogy a felesége irt neki és minden papírdarabot zsebre rak, mit az utcán talál. . . Valóban szánalomra méltó ember volt ez. . . Esőben, hóban mindig hajadonfőn szaladgál tova az utcákon, miközben halkán dunyogja magában: Irt Katinka nekem levelet, aranyos levelet. . . Oh! az édes, a drága, aranyos asszony! . . . „Sokszor valami furcsa gondolat lepi meg, ilyenkor fáradhatlanul fut órákig fel s alá az utcán. . . liheg, az izzadság cseppek csak úgy

peregnek le napbarnította, lesoványodott arcán. . . Iszik aztán sokat, pálinkát, mely úgy látszik kábítja és elzsibbasztja az idegeit. . . Erővel kell hazahurcolni ilyenkor a koresmából. . . Bizony napról-napra sülyed, tönkre megy, pedig azelőtt oly erőteljes ember volt szegény! . . .

Meg nem állhattam, hogy meg ne kérdezzem, mi lett a feleségéből.

— Az aranyos asszonyka, miután kikoppasztotta a bárót, otthagya a faképnél és temérdek viszonya volt; most amint a lapokból olvassuk, excentrique-énekeső a fővárosi orpheumban és nagyon is sokat beszéltet magáról. . .

Aztán más események vonták el figyelmemet az egész esetről. De nem tudtam visszatartani azt a szót, mely nyelvemre jött:

— Szegény ember! Hát érdemes volt-e megörülni egy ilyen asszonyért. Bizony furcsa teremtések is vagyunk mi, férfiak! . . .

Félre gondok! félre bu!

Peng a lant, hull a bánat
Le a szívről, —
Peng a lant, addig peng,
Mig a bánat olvad — enyhül.

Mért törődjem a világgal
S száz bajával?
Gondra jönnek újra gondok
S tovább megy mind s ismét házal.

Fölleg multán a derüs ég
Hó sugarát
Jobban hinti a szivekre,
Melengeti, s nagyobb fényt ad.

Busulok már, könnyezek már
Nagyon régen, —
Felszikkad tán könnyem árja — — —
Temetőben, faluvégén! . . .

No de se baj! így is, úgy is
Nem lesz bánat,
Mert mélyen a hantok alatt
Nincsen öröm, nem lesz vágyad.

Csak az az egy, csupán csak egy,
Mi vigasztal,
Hogy a sívár földre nem jó
A ki elmegy, a ki meghal.

Félre mostan, félre téhát,
Tépő gondok:
Máshatlan végzett ellen
A kik küzdenek — mind bolondok!

Ruttkay Gyula.

Fővárosban.

Embervadon . . . dicsőség . . . ragyogás . . .
Káprázatos fény uton-utfélen.
Izgalmas lét, — tündérmesés világ, —
S a harezzenéje kísért szüntelen!

— És annyi pompa, dísz és között,
Mit oly busásan adtak az egek,
Oh mennyi vigság, mennyi kéj lakik . . .
Oh hány — tört lélek . . . hány kedélybeteg!

. . . A boldogság pompára nem szorul,
S mi fényt vadászunk mégis — botorul!

Szelley Oszkár.

Levél a szerkesztőhöz.

Tekintetes szerkesztő ur!

Nagyon szellemes dolognak tartja Ön a következő arany-mondást:

„Sokszor a hallgatni tudás egyik föltétele boldogulásunknak?” Mintha látnám azt a némi zavart mutató arc kifejezést, a mely azt mondja: „Ugyan hogyan jut eszébe az ilyen kérdeni? Hát hiszen az a mondas nem alaptalan, de olyan újnak és „aranyinak”, vagy éppen szellemesnek nem találjuk.”

Tökéletesen egyet értek Önnel e tekintetben, tisztelt Uram. Nem is azért kérdeztem ezt, mintha magam nem volnék tisztában, hanem mert további kérdéseket akarok tenni, a melyekre nézve már kevésbé vagyok tisztában, vagy mint Laube mondaná, „még nem vagyok nézetemen.”

Nevezetesen egy konkrét esetben jó lenne tudnom, hogy hallgassak-e?

Hadd mondok el a „levél a szerkesztőhöz” czimű, igen tág fogalmu rovatban, a melylyel mindenfelére nézve visszaélni is könnyen lehet, szívem vágyát. Ezt a formát azért választottam, mert ebbe minden beleillik. Mint az iskolákban, a stilsztika utvesztői között irányadóul vettem azt, hogy a miről nem tudom, milyen műfaj — az tankötemény, ugy a hírlapcikkek közt ilyen tankötemény a „levél a szerkesztőhöz”. Abba minden beleillik, mert a szerkesztőnek is sok mindent be kell venni — legrosszabb esetben a papirkosarába!

A dolog a következő:

Történt nemrég, hogy egy hetilapunk, a melynek aforismákat küldtem be, rászánta magát, és közülök egyet kinyomatott, — de nem a nevem alatt, azaz hogy nem a nevem felett, (mert a nevemnek alul kellett volna lennie), hanem e czim alatt: „Török közmondások.”

Amennyire örültem a „meghallgatatlanságomnak” annyira fájt a nevem mellőztetése, hogy mondjam, elsikkasztása. Készültem erélyes kifakadási nyilatkozatra, melyben magaménak reklamálom, azt a bizonyos szellemes mondást, készültem a szerkesztő kérdőre vonására, ugy a török közmondásokban, mint a „honi írók (!) szelleme-sebb (!) mondataiban” való járatlanságának ekletán kiderítésére stb. és e szándékaimat ki is fejtettem egy helybeli pályatársam, a „Béga-csatorna, szépirodalmi, művészeti, társadalmi, közművelődési, közgazdasági, földmívelődési, ipari, kereskedelmi és vegyes tartalmu megyei és helyi érdekű közlöny megjelenik minden hó 3-án, 11-én, 19-én, és 27-én, hétfőn és ünnep után következő napon is” czimű lap szerkesztője előtt.

Ennek azonban sikerült engem e szándékaimról lebeszélni:

— Ugy-e bár te Törökországban születted?

— Igen.

— És már rég nem voltál lenn?

— Ép csak annyi ideig voltam ott, amíg megszülettem, aztán mindjárt si-ettem haza.

— No lásd. Hátha ez a szellemes mondásod elterjedt, a nélkül, hogy tudnád, szülőföldeden és most a „guzlicák” (vagy mivel muzsikálnak ott) hangjai mellett, a te aforizmaidat éneklék!

— Az lehet!

— És a szerkesztő, nem hogy járatlan a török és a magyar irodalomban ellenkezőleg, annyira járatos benne, hogy tudja származásukat, és műveket a kellő helyre, mint a török nemzet nagy szellemkincsét mutatta be olvasóinak.

— Az ám mondasz valamit.

Igy történt, hogy én a nevemet nem reklamáltam, és a hetilap szerkesztője — még él!

Ez alkalommal merült föl először azon aggodalmam, hogy hátha nem cselekedtem bölcsen, a midőn hallgattam és hogy ha mindjárt „sokszor a hallgatni tudás egyik föltétele boldogulásunknak” de sokszor mégis jobb, ha az ember szól és talán nem volt ez a hallgatni tudás föltétlen föltétele boldogulásomnak.

És ez az oka annak, hogy most, midőn a második „affairem” bekövetkezett, most már azt hiszem, nem hallgathatok. Ez az affaire d'honneur ugyan az, mint az előbbi „csak az ellenkezője.”

Ugyanis most meg az „Ország-Világ” adott ki egy forizmat, a melyet nem én követtem el, és mégis az én nevem van alatta.

Tekintetes szerkesztő ur! Vegye kezét a szívére, s mondja meg igazán, hallgathatok én mostan?

Ne mondja kérem azt, hogy „sokszor a hallgatni tudás egyik föltétele boldogulásunknak” — mert éppen ez az a mondas a mit nem én követtem el, és mégis reám fogják.

Ugy-e bár, hogy szólanom kell?

Be kell vallanom, hogy habár sajnálom, hogy nem tölem való ez a szellemes mondas, de én, idegen tollakkal ékeskedni nem akarok, a lelkekre nem veszem, hogy a világ tévedésben maradjon ez a apercu eredetére nézve és ha már azt nem tudhatja meg, hogy ki írta, legalább egyet tudjon, a ki — nem írta.

Ez az egy én vagyok.

Önök persze vállukat vonogatják az ilyen csekély dolog komolyan nevése fölött. Önök azt mondják, hogy az ugyan nagyon mindegy, akárki írta és nem írta; — de nekem nem az!

Én pl. még azzal sem vagyok tisztá-

tában, valjon a szerkesztőség az én nevemet oly tekintélyesnek tartotta, hogy tévedésből nekem imputált dolgot bátran kiadta, azon hiszemben, hogy a fényes lobogó majd megvédi a dugarut is, — vagy pedig a dugarut tartotta olyan rossznak, hogy szerzőjének — csak engem tarthatott?

Kérem ismerje el a dolog fontosságát reám nézve és adjon szíves választ, hogy nyilatkozzam-e?

Nálunk a kérdés élére van állítva. A kaszinóban a többségnek tetszik a mondas, és szellemességem jutalmául el akarják engedni a hátralékos másfélévi tagsági díjamat, míg az olvasókörből ki akarnak miatta golyózni. Azt mondják, ép ugy azt is irhattam volna, hogy „sokszor az utolsó hatossal nem kell visszavágni, mert akkor mi marad a házmesternek?”

Ismét mások, nem hogy példákat mondanának, inkább arra biztatnak, hogy egyáltalán ne írják, mert — mint gúnyosan hozzátetszik — magad tudod legjobban, hogy a hallgatni tudás, mily feltétele boldogulásunknak!

Irhatok én aztán itthon a Béga-csatornának világraszóló szellemességű vezércikkeket, a melyekben lehetlenné teszem Carnot-t az elsőki széken — és az affaire leront mindent.

De nemcsak ezen okok miatt tartom helyesnek az őszinte önbeismerést, hanem azért is, mert nem akarok összetűzni az igazi szerzővel, a mondas törvényes atyjával. Mert az, amilyen szellemes ember — és az eléggé megítélhető ez egy sorából agyonmorzsolna engem tollának súlyos csapásával, a miért egy napig is az ő dicsőségének kompetens napfényében sütkezni merészkedtem.

Lelkére venné Ön egy immár ily fényesen induló (!) irodalmi tehetség elnyomatását? Meri Ön nekem azt tanácsolni, hogy ne nyilatkozzam?

Becses válaszát „Arany Cserebogár” név alatt (vagy talán rám ismernének ezen néven, mit gondol?) A szerkesztői üzenetekben kérve maradtam

„pályatársi” kézszerítással.

Karavukován 1891. őszelő utolján.

Emilianus Csipio s. k.

Szélcsend.

— Behre. —

A hold sugára rezg
A csendes tó ölné.
Rejtett fájdalom tép
Szívemnek rejtékén.

Mint e tó, ha csendes,
Ilyen vagy leány te is:
Ily tiszta, szép, szelid
Es épen ily — hamis.

Révész Tivadar.

GONDOLATOK.

Csontváz a mult, a melyet a jelen arany-palásttal szokott letakarni.

Arab közmondás.

Szívesen elhittetjük magunkkal, hogy szerencsétlenek vagyunk, mikor voltaképen csak ürességet és unalmat érzünk magunkban.

A. de Musset.

A hiúság lakomája a dícsőség asztalának hulladékaiból készül.

A. Gueidon.

A nő olyan, mint általában minden gyöngye lény: vagy nem mer semmit, vagy mindent. merész.

Marie Valyère.

Minden boldogság hasonlít egymáshoz, de minden boldogtalanságnak meg van a maga külön ábrázata,

Tolstoj Leo.

A kitünő ember fölépül a bukásból: a középszerű ember könnyen elbukik a sikerben.

F. Sauvage

Mikor valamely izlés uralkodóvá lesz, gyorsan általános szenvedélyvé válik, mely elvégre is bolondsággá fajzik el.

Taine.

A hidegvér megkettőzteti az erőt és az eszközöket.

Mme Stael.

A házasság olyan zsák, amelyben 99 vipera közt egy angolna rejtőzik.

Spanyol közmondás.

A ki felebarátjai jó kívánságait készpénz gyanánt veszi, roppant vagyont szerezhethet — hamis ezresekben.

Q.

A megvesztegetett ember és a becsületetlenség közt sokszor nincs más különbség, mint a mennyi a felénység különböző fokai közt szokott lenni.

Rouat.

A semleges ember: semmi ember.

Simon Jules.

Az érdek nem más, mint egy filozofikus egység melynél fogva az érzelmek megválmolhatók és a lelkiismeretek megnyirbálhatók.

A. Dumas.

Az elvállás a házasságtörés szentségei.

Sophie Arnould.

Legjobb a hallgatás; a beszéd csak akkor jobb, ha többet ér a csendnél.

Görög közmondás.

Vannak emberek, a kiknek rózsára nagyobb szükségük van, mint kenyérre.

Darc.

Ingovány-király. *)

— Hamerling —

Ejjelente langy fuvalmak
Szállnak a kastély körül.
Mért vonulnak, mért suhannak!
Ablakok mind tárva vannak
S benn a lányka szenderül.
Biborszínben ég az arcoa:
Csillagok bepislogatva,
Fölragyognak szinaranya!
Hold benéz szünetlenül.

Ifju, bájos virágszál,
Óvd meg, óvd meg ékedet!
Isten is örülne rajtad,
Mért nyerjen a rossz hatalmat,
Mely osonva lépeget?
Hogyha szállnak éji rémek,
Hatalmasab a gonosz lélek,
Ablakot zárj, lányka, félek!
Vészthozók az éjjelek.

A kastélynál távolabban
Széles ingovány terül.
Ott az éjnek éjszakáján
A mező nyirkos lapályán
Köd gomolyg végetlenül..
S nézd, ime mi mozdul ottan,
Száll, kavarg, mindegyre, jobban,
Összegyűl nagy oszlopokban
S lomhán előre kerül.

A leánynak ablakához
Lebben a hold fényinél.
Ott megáll halkán, sováran
— A leány alszik magában —
Künn susogva ring a szél.
S köd homályát áttörve,
Almos szemmel néz előbbre
A kérők legvakmerőbbje
Fönn ablak szélénél.

Tiszta, bájos virágszál,
Orzi Isten álmodat? —
Köpenyének összekapja
Nyirkos szélét szorosabbra
Kérőd, a mocsár-lovag.
Ezüstfényű holdsugáron
Átlopózik már a rácson
Ó, ki ur az ingoványon
S már eléri ágyodat.

Forró tested átkarolja
Benn a mennyezet alatt.
S általrezgi kejes érzet: —
Künn csupán a holdból érzett
Egy-egy fagyos sugarat,
Üldözték vidám szelecskék,
Szerte tépve vézna testét
S tréa-tárgyul fölkeresék,
Bárhol volt az ég alatt.

Nappal int már, hogy a lányka
Ébred mély álmok közül.
Testét hideg járja által,
Fekszik súlyos szempillákkal,
Vére gyorsabban kerül.
Rémes éjjel tova szálla,
Ámde szörnyű látománya
Nem szünik meg és a lányra
Olmosulylyal nehezül.

Pártját ki összetépte,
Lázzal borzogatja most.
Majd zephir-fuvalmat érez,
Majd szívem lehelletéhez
Hévségben hasonlatost.

*) Az Ingovány-király, vagy Mocsár-király (König Moor) sajátos alakja a német mythológiának s általában a mocsarakat és ingoványokat, mint az emberiség esküdt ellenségeit, a jelen költeményben pedig különösen azok gyilkos kigőzölgését jelképezi. Ó a rejtelmes kérő, a rem, Hamerling mytikus költeményében, melyet én a mocsárláz allegóriájának neveznék.

Ej van ismét; néma bánat
Környezi a beteg-ágyat,
Kedves arcok félve várnak
A következőkre most.

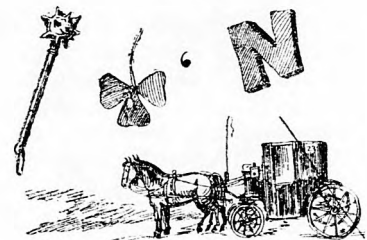
Fényesebb lesz fönn az égen
A sivar csillagsereg;
Lánghevében a leányka
— Melytől szünné arca lángja, —
Hűvös csepp után eped:
„Érted égek, drága párom,
Lépteid esengve várom,
Nedves csókjaidra vágyom,
Ényhítsd szenvedésemet!”

Köd borul a csillagokra,
Szó lehellet megszegik.
Kezében hűs liliummal
Egy angyal, osonva, loppal
A leányhoz közelit.
Búsan rezg az éji lám a,
Libben-lebben szellő szárnya
S a mocsár-rém a szobába
Meregeti szemeit.

Balla Mihály.

FEJTÖRŐ

Képtalány.

SZÁMREJTVÉNY.

P. S.-TÖL.

12, 66, 7, 4, 46, 57, 39, 24	Ritka tengeri hal, s fureca az alakja.
65, 61, 51, 2, 18	Egy alapfogalom a csillagászatba.
60, 29, 20, 34, 18	Csillag az égömbnek északi oldalán.
19, 2, 18, 64, 1, 58, 18, 33	Gyönyörű szép kastély ez a tenger partján.
25, 26, 63, 53	Gyakran hallott név a mythológiából.
60, 40, 64, 49, 48, 18	Ismeretes alak az ős hun világból.
44, 55, 6, 62, 68, 27, 36	Költők szava szerint ez az erdő szive.
22, 28	Abécze közepén van ennek a helye.
5, 8, 35, 59, 15, 18, 46	Innen számitják a törökök az időt.
3, 33, 9, 30, 42, 45, 26, 69	Sok kiváltsága volt, a mely immár ledőlt.
31, 8, 32, 38, 43, 4, 30	Ajtatosságod ilyen ne legyen 12, 29. soha.
69, 28, 6, 14, 17, 21, 56	Ezt az einevezést csak a 38, 50, 11. gonosz kapja.
53, 13	Angyal igen gyakran, de ördög is lehet.
67, 10, 16, 41, 54, 64, 65	Legjobban illik, ha kezébe 23, 37. vesz ilyet.
1—69	Vörösmarty Mihály egy szép distichonja.

A mult számban közölt talányok megfejtése:

A képtalány:

Isaar melletti Athén.

A koczkarejtvényé.

Vadir—Atala—Dávid—Ilion—Radna.